

14 красавіка 2010 года спаўняецца 90 гадоў з дня нараджэння Аляксея Карпюка — знакамітага беларускага празаіка, радзіма якога — вёска Страшава Беластоцкага павета. Ён пакінуў значны след у айчынай літаратуры, быў уганараваны літаратурнай прэміяй імя Івана Мележа за кнігу прозы „Сучасны канфлікт”, знаходзіўся ў цэнтры культурнага і грамадскага жыцця Гродзеншчыны ды і ўсёй Беларусі.

Калі думаю пра Аляксея Карпюка, а жыць у Гродне, жыць літаратурай і не згадваць гэтую знакавую для нашага Краю постаць нельга, успамінаю адзін выпадак з майго даўняга, студэнцкага, што было на самым пачатку 1980-х. У перапынку між лекцыямі стаю ля акна. Там — зялёны травень. Вуліца Ажэшкі аж зіхаціць свежасцю пасля цёплага вясновага дажджу. Ідзе Аляксей Карпюк. Ведаю яго як знакамітага пісьменніка, ведаю здалёк. Як і ўсе студэнткі, захапляюся ягонай „Данутай”. Раптам ён збочвае з ходніка і ідзе па траве, газон якраз пад нашым акном. Згінаецца: перад ім жоўтая краска, адзіная на ўсім газоне. Звычайны малачай — цудоўнае маленькае сонца між зялёнай травы. Нейкі час узіраецца, дакранаецца да пялёсткаў-промяў. Уздымаецца і сыходзіць. Вялікі, прыгожы, статны.

У гэтым для мяне ўвесь Аляксей Карпюк. Чалавек адначасна надзвычайнай моцы і пяшчотнай, далікатнай шчырасці, што з гадамі-выпрабаваннямі не страціў здольнасці выхапіць са зменлівай, вірлівай карціны гарадской штодзённасці аскепачак жывой прыроднай красы, умення глядзець на свет дзіцячымі вачыма, захапляцца і здзіўляцца. Гэта ключ да разгадкі таго, як між творамі, дзе малюецца далёка не радасная заходнебеларуская рэчаіснасць, паўстала ў ягонай спадчыне такая ўзнёслая, шчымліва-балесная аповесць „Данута”, што складаецца з трох частак. Трэцяя, якая апісвае час, калі ўсё „завярцелася” (а гэта падзеі 1939 года, Вялікая Айчынная вайна), па мастацкіх вартасцях значна ўступае першым дзюмам. Тут страчаецца тое незвычайна далікатнае, тонкае пачуццё, якім прасякнуты першыя часткі твора, якім жыве герой і праз якое ён успрымае свет. І гэта натуральна і зразумела, бо і герой у многім змяніўся. Але найперш змяніліся абставіны, бо свет стаў палкам іншым.

Незвычайнай свежасці, далікатнасці ў адлюстраванні пачуццяў герояў беларуса Янкі Барташэвіча і генеральскай дачкі полькі Дануты Янкоўскай празаік дасягае не ў апошнюю чаргу

Ала ПЕТРУШКЕВІЧ

(Да 90-годдзя з дня нараджэння пісьменніка)

АЛЯКСЕЙ — ураджэнец КАРПЮК Беластоцчыны

праз легкавейныя, ледзве ўлоўныя водары, шлояхі, колеры, што ўрываюцца ў абуджаны каханнем свет душы маладога героя як найвялікшы цуд.

Пад вясковай, сялянскай, грубай, жорсткай, часам нехлямяжай знешнасцю Янкі Барташэвіча і за адпаведна гэткімі ж ягонымі паводзінамі хаваецца такая кволая, ранімая, вытанчаная душа, што прагне хараства, што здольна на самае ўзвышанае, светлае пачуццё. Ягонае грубасць — гэта і ёсць тая брудная ціна, наносная, напуская, своеасаблівая ахоўная рэакцыя ў свеце чужым, жорсткім і несправядлівым, дзе неаднойчы даводзілася зносіць абразы, пагарду, знявагу з боку нялепшых прадстаўнікоў польскай нацыянальнасці на адрас самага дарагога, роднага. Згадаем хіба самы балючы з мноства іншых выпадкаў, дзе зневажалася душа маладога чалавека:

„Неяк маці прыслала мне ў Вільню вышытую кашулю. На ўроку польскай мовы і літаратуры ўбачыў яе наш прафесар Залескі і заявіў класу:

— У Афрыцы ёсць народы, якія любяць каляровыя шкельцы, каменьчыкі, ніткі... У нас на „крэсах” гэтае дзікунства захавалася ў тым, што мясцовыя сяляне расшываюць вопратку рознакаляровымі ніткамі.

І выпешчанай рукой ён паказаў на мяне:

— Вось вам жывы прыклад!”

Цывілізаваны дзікун, прафесар-шавініст быў далёка не адзіным, хто імкнуўся прынізіць і абразіць, хто прадстаўляў не лепшы бок польскай інтэлігенцыі. Таму трэба было абараняцца, трэба было станавіцца моцным і жорсткім. А якраз з гэтага свету яна — першае і самае вялікае каханне героя, абараніцца ад якога Янка Барташэвіч не мае ніякае сілы.

Пераадоленне сябе, духоўнае ўзыходжанне Янкі Барташэвіча, ягоныя маральныя перамогі і паразы праходзяць па шляху пераадолення дысгармоніі, раздваення. І першае, што даволі лёгка ўдалося зрабіць герою, — гэта дабіцца гармоніі з душой горада.

Праблема беларуска-польскіх дачыненняў — адна з цэнтральных у творах. Дачыненні паміж прадстаўнікамі двух народаў заўсёды былі вельмі няпростымі. Аўтар не ўнікае гэтай спрадвечнай праблемы. Яна існуе на ўзроўні адносін між людзьмі, на што робяць уплыў гістарычныя, геаграфічныя, эканамічныя і іншага роду стасункі між дзяржавамі.

Заклучныя старонкі аповесці хвалююць надзвычайна, гучаць як прыгожы заключны акорд вечнай тэмы. Смута ад страты каханай, ад немажлівасці вярнуць мінулае пераплятаецца тут з радасцю вялікага адкрыцця: каханне вечнае, як вечнае само жыццё.

На жыццёвым шляху Аляксея Карпюка два гарады, якія ён любіў надзвычайна: Вільня ў маладосці і Гродна — на ўсё жыццё. Менавіта гэтаму гораду прысвечана яшчэ адна вяршыня прозы пісьменніка — раман „Карані”. Гэты твор мае выключнае значэнне для ўсіх, хто звязаны з Гроднам, бо ў нашай айчынай прозе другой паловы XX стагоддзя, бадай, не

знойдзем гэткага вялікага, шырока-маштабнага мастацкага палатна, дзе наш горад быў намаляваны са шчырай любоўю, з веданнем „жывой” гісторыі праз успрыняцце яе чалавекам, на вачах якога многія падзеі гэтай гісторыі тварыліся. Такім з’яўляецца галоўны герой твора Лаўрэн Маркевіч — вырванае з роднай глебы старое дрэва, карані якога, аднак, засталіся там, дзе пражыў усё сваё нялёгкае жыццё.

Гэта адзін з самых кранальных твораў беларускай літаратуры, які ўздымае балючыя праблемы адрыву ад родных каранёў, страты роднасці між прадстаўнікамі розных пакаленняў, адчужанасці між роднымі, кроўнымі людзьмі і між людзьмі наогул, што вядзе да непараўных страт, да трагедыі.

Апроч гэтых праблемаў, важнае месца займае праблема гарадскога жыцця, горада як месца, дзе сканцэнтравана спрадвечная культура рэгіёна. Вобраз горада паўстае як жывы, надзвычай складаны арганізм, што патрабуе клопату, догляду, паважлівага стаўлення ўсіх ягоных жыхароў. У мастацкай прасторы рамана горад выступае не толькі месцам, дзе жыць людзі-сучаснікі, гэта і горад юнацтва героя, што прыпала на перыяд міжваеннага дваццацігоддзя, і Гродна адразу пасля апошняй вайны.

Многія старонкі рамана „Карані” прысвечаны асобе знакамітага і на Беласточчыне паэта Міхася Васілька, чый яркі самабытны талент асабліва кранаў сэрцы простага людю. Аляксей Карпюк робіць паэта даўнім, яшчэ з часоў службы ў польскім войску, сябрам галоўнага героя. Гэта дае магчымасць аўтару раскажаць пра многія старонкі жыцця Міхася Васілька, пра ягоныя погляды на грамадскі лад, пра веру ў светлыя ідэалы. І ўсё гэта пададзена па-чалавечы, па-сяброўску хоруша, праз успаміны героя.

Вялікім ідэалістам быў Міхась Васілька, верыў, што ў будучым бяскласавым грамадстве ўсё будзе дасканала. Лаўрэн згадвае пра гэта, калі аналізуе сучасную яму сітуацыю ў горадзе: п’янства, распусту. З болей гаворыць герой, што грамадства працоўных, пра якое марыў калісьці Міхась Касцэвіч, атрымалася далёкім ад ідэалу.

Пра цікавы выпадак, да якога меў дачыненне сам Аляксей Карпюк, згадвае галоўны герой. На паэтычную сустрэчу са знакамітым земляком Міхасём Васільком у Скідалі сабралася шмат народу, нельга было зайсці ў набіты бітком Дом культуры. Разам з вядомым творцам на сустрэчу прыехаў малады, у тым часе нікому не вядомы празаік, якому грамада так і не дала слова, бо „ўзнялася цэлая бора: „Васілька-а!”, „Міхася-а з Баброўні!”, „Нашага паэ-эта”, „Толькі яго хо-очам!”. А выпадак гэты, што адначасна сведчыў пра сапраўды народную любоў простага людю да свайго паэта („шпарыў пра тое, што было ў людзей на душы”) і непрыняцце чагосьці новага, невядомага здарыўся з аўтарам твора, як пазначае тое Аляксей Карпюк у зноскы. Гэта яго не пусцілі на сцэну, яму не далі магчымасці выступіць.

Выснова, ацэнка, якую дае Лаўрэн

Міхасю Касцэвічу, змяшчае ў сабе крытэрыі чалавека-працаўніка, хлеба-роба: „Васілька — чалавек, які мог бы ўпэўнена сказаць, што жыў на свеце і хлеб еў недарма”.

Цікавай старонкай гродзенскай гісторыі 1930-х гадоў сталі „каштана-выя бунты”. Каштаны з даўніх часоў — самае распаўсюджанае ў нашым горадзе дрэва. Ды і ў Беластоку таксама. З якой пяшчотай і захапленнем, быццам дасканалы твор у хрысціянскім храме, згадвае каштанавыя алеі ў часе іх красавання галоўны герой: „Калі зацвіталі вясной гэтыя самыя каштаны, ад свечак у белых кандэлябрах не адарваць было вачэй”. Тагачасны гродзенскі віцэ-прэзідэнт Цыдзік вырашыў знішчыць каштанавыя алеі, бо прызнаў гэтае дрэва нешляхетным. Вось тады горад і ўскалыхнулі сапраўдныя бунты, якія ў народзе назвалі каштанавымі.

Дзеля разгону бунту былі выкарыстаныя атрады паліцыі, моладзевая ваенізаваная арганізацыя, а ў запасе трымалі яшчэ і вайскоўцаў, якім на той час адмянілі палывое вучэнне. Гісторыя таго супраціву ў нашым горадзе закончылася традыцыйна, не на карысць гараджанам: „Дрэвы спілавалі — да апошняга, а завадатары бунту трапілі ў халодную”.

Самы зялёны раён нашага горада — Пышкі, улюбёнае месца адпачынку гродзенцаў. Аляксей Карпюк знаёміць нас з трагічнай гісторыяй, што адбылася ў гэтай мясціне амаль стагоддзе таму, у гады першай сусветнай вайны, калі Пышкі сталі брацкай магілай для колішніх салдат, скалечаных у часе баёў у руска-японскай вайне.

У аснове жыццёвай філасофіі героя рамана „Карані” і ягонага аўтара тры галоўныя моманты, якія спрадвечу кіравалі светам, — парадак, сумленнасць, праўда. Гэта тры ісціны, па якіх сумленны чалавек вымярае вартасць свайго жыцця. Аляксей Карпюк, паводле шматлікіх успамінаў людзей, што блізка ведалі яго, ніколі не адступаў ад гэтых праўдаў. Ён — адзін з тых гродзенскіх творцаў, якія вярталі насельніцтву горада яго гісторыю, марылі, каб паспаліты тутэйшы люд адчуў сябе сапраўднымі гродзенцамі, гаспадарамі, спадкаемцамі старажытнай гісторыі, вартымі жыць у каралеўскім месце.

Яшчэ адна вяршыня прозы Аляксея Карпюка — аповесць „Вершалінскі рай”. Пісьменнік здолеў раскрыць спрадвечнае імкненне чалавека да лепшага праз веру, да збаўлення ад беспасвечы. Людскія душы былі адкрыты да ўсяго, што давала надзею. Лёгка прымалі новых прарокаў, абманвалі сябе, у чым горка расчароўваліся, за што мелі жорсткую расплату. Зрэшты, чаму — былі? Ёсць такія і сёння. Таму так актуальна гучаць творы Карпюка і ў наш час, калі паўстаюць ілжэпрароки, што вядуць людзей у нікуды, у цемру. Такім новаўвученым сялянскім прарокам паўстае ў аповесці „Вершалінскі рай” звычайны селянін Гальяш Клімовіч. Народ і прарок, трагедыя прарока адлюстраваны вельмі ярка, балюча. Аднак жа **працяг** 11

4 працяг Будучыня Гайнаўкі

нікоў. Іншыя прадпрымальнікі рашыліся брыць на працу турэмшчыкаў, калі тыя мелі дазвол на працу па-за тэрыторыяй турмы.

Перад горадам выбар дарогі развіцця

Станоўчыя тэндэнцыі, якія ўзмацняліся ў рыначнай гаспадарцы ў Гайнаўцы, у XXI стагоддзі прытармазіў крызіс. Аднак ужо ў канцы мінулага года было відаць, што некаторыя вялікія прадпрыемствы Гайнаўшчыны выходзяць з фінансавых цяжкасцей і пачалі інвеставаць сродкі дзеля павелічэння прадукцыі, а таксама прымаюць на працу работнікаў. Гайнаўчане лічаць, што надалей будзе разгортваць сваю дзейнасць „Пронар”, які апошнім часам пастаянна прымае новых работнікаў. Купіў ён таксама вялікі ўчастак у Гайнаўцы, прызначаны пад прамысловую дзейнасць і людзі ў горадзе спадзяюцца на новую інвестыцыю. Малыя і сярэднія прадпрыемствы павінны надалей даваць магчымасць працаўладкавання, а гайнаўчане разлічваюць таксама знайсці работу ў дрэваапрацоўчай фабрыцы групы „Ікея”, што мае быць збудава-

на ў Арлянскай гміне, паколькі ў прыпушчанскім горадзе жыве многа спецыялістаў па дрэваапрацоўчай прамысловасці, як фізічных работнікаў, так і інжынераў.

Людзі, што змагаюцца за больш строга ахову Белавежскай пушчы звяртаюць увагу, што шанцаў для Гайнаўкі павінна быць выкарыстанне пушчы для развіцця турызму і будовы ў горадзе (на акраіне пушчы) асяродка для адпачынку і рэабілітацыі. Аднак хаця горад рэкламуецца разам з Белавежскай пушчай, пакуль такія асяродкі не ўзнікаюць, хаця для іх стварэння выдзелены ўчасткі з водаправодам, каналізацыяй і шыкарнай дарогай. Скептыкі гавораць, што з турызму можа выжыць толькі невялікая колькасць жыхароў горада, а паставіўшы на турызм і строга ахову асяроддзя, Гайнаўка будзе палохаць прамыславікоў, якія не рашацца інвеставаць побач пушчы, бо будучы апацацца пратэстаў экалагаў. Бліжэйшы час павінен паказаць у якім напрамку пойдзе Гайнаўка. Павінна ж быць прынята рашэнне наконт прапанаванага павелічэння тэрыторыі Белавежскага нацыянальнага парку. Цяжка спадзявацца, што прыпушчанскі горад стане хутка развітацца, але жыхары Гайнаўкі разлічваюць на стабільнае і павольнае, але ўсё ж такі развіццё горада.

Дзе адрамантаваць гадзіннік? (яц)

Зараз у Гайнаўцы няма дзе адрамантаваць гадзіннік, калі той папсуецца. Дагэтуль быў і ў горад везлі рамантаваць гадзіннікі жыхары з усяго павета. Гайнаўка немалы горад, і каб у ім не было ні аднаго майстра ад гадзіннікаў — гэта скандал!

Я ў лесе клаў галіны на воз. Адна з крывых галін неяк адварнулася і ўдарыла па наручным гадзінніку.

Шкельца так і лопнула. 17 сакавіка паехаў я ў Гайнаўку і шукаў майстра-гадзіншчыка і распытваў людзей, ды дарма. Што ж, прыйдзеца ў Беласток з'ездзіць. А праезд жа не дармовы. Зараз білеты падаражэлі і ў аўтобусах ПКС, і ў прыватных.

Мо ўлады горада паклапоцяцца пра пункт рамонт гадзіннікаў у Гайнаўцы?

8 працяг Аляксей Карпюк

тут праз болева-трагедыйны аспект часам прабіваецца здаровы народны гумар, які ўраўнаважвае драматычную сюжэтную калізію.

У спадчыне Аляксея Карпюка не толькі праязныя творы. Гэта і ніколі пры жыцці не апублікаваны дра-

матычны твор „Сялянская драма” паводле аповесці „Вершалінскі рай”, які нарэшце прыйшоў да чытача ў кнігазборнаўскім выданні твораў пісьменніка. Гэта і ягоная палымяная публіцыстыка, сярод іншага — знакамітае выступленне на V З'ездзе пісьменнікаў Беларусі ў 1966 годзе. Захаваўся фотаздымак, на якім Аляксей Карпюк з Андрэем Макаёнкам перад тым з'ездам, на якім самай знакавай падзеяй

3 Гайнаўкай звязаў свой лёс Уладзімір СІДАРУК

З Эдуардам Раманоўскім сустрэліся мы ў гайнаўскім шпіталі на выратавальным аддзяленні ў сакавіку г.г. Мой кампаньён аказаўся гаваркім сукватарантам. Вось што ён расказаў у час сустрэчы.

— У Гайнаўку прыехаў я з Варшавы. Было гэта дзесяць год таму. Аформіўся я на працу ў фірме „Юпіцер”, пасля яе ўзначальваў. Калі гайнаўскія маркеты абанкруціліся, дык „Юпіцер” адкупіў 200-тысячныя даўгі ў банку і пераняў маёмасць.

— Неўзабаве пазнаёміўся я з Крыстынай, — працягвае суразмоўца. — Дзяўчына спадабалася. Знаёмства замацавалі шлюбам. Купілі кватэру ў жылым пасёлку даўнейшага прадпрыемства „Лес”. Пасёлак невялічкі. Чатыры жылыя карпусы складаюць адно (адзін двухпавярховы), але месца спакойнае...

— Што вас заставіла перасяліцца ў Гайнаўку? — пытаю сукватаранта.

— У час вайскавай службы я быў членам мастацкага калектыву Войск аховы пагранічча „Граніца”. Выязджалі мы з канцэртамі ў адлеглыя мясціны прыгранічнай зоны. Затым лёс кінуў і на Беласточчыну. Гасцявалі ў Гайнаўцы, Белавежы і Чаромсе. Заваражыла мяне чароўнасць Белавежскай пушчы. Духмянае паветра, цішыня і спакой здаваліся быць казачным каралеўствам. І гэта паўплывала на маё рашэнне.

— Чым раней займаўся, калі гэта не сакрэт?

— Па прафесіі я спявак, — паясняе суб'яседнік. — Пасля ўвільнення з арміі я вярнуўся дамоў. Амаль двухгадовае прабыванне ў калектыве „Граніца” падказвала, што ў мяне артыстычныя схільнасці. Вярнуў-

ся я затым да сваіх сяброў у мастацкі калектыву і стаў штатным членам калектыву Войск аховы пагранічча. У час прафесійнай працы прыходзілася выступаць і ў Лодзінскай апэраце, і ў Вялікім тэатры. Хвароба, аднак, не дазволіла працягваць кар'еру спевака. Я вымушаны быў падацца на пенсію па інваліднасці. Зараз я пенсіянер па ўзросце, паколькі закончыў 65 гадоў жыцця.

Як выявіў мне кампаньён, дык да сямідзесяці не хапае яму тры гады. Таму можна лічыць, што мы амаль аднагодкі. Размову вялі мы як добрыя знаёмыя, хоць у палаце прабывалі супольна ўсяго некалькі гадзін. Я расказаў прыцелю аб працы на чыгунцы і карэспандэнцкай дзейнасці, што вельмі зацікавіла сукватаранта. На адвечорку Раманоўскага наведла жонка. У час размовы выявілася, што выходзіць яна з-пад Ласінкі, і Уснаршчыны. Мяне калега зарэкамендаваў як карэспандэнта „Нівы”. У час размовы мы „перажывалі” з паняй Крыссяй мінулыя будні шасцідзесятых гадоў, калі я заязджаў у Ласінку з кінаперасоўкай, а яна паступала ў пачатковую школу. Успомнілі кіраўніка школы Сяргея Бароўскага ды іншых настаўнікаў, як і пазнейшых кіншчыкаў з Нарвы. На развітання сімпатычная гасця пачаставала шакаладам і пажадала моцнага здароўя. Праз дзве гадзіны пазней зайшла за мужам у палату, каб забраць яго дамоў.

— Я тут недалёка жыву. Паўкіламетра будзе... Дык заходзьце прынагодзе, — сказаў на развітання Эдуард Раманоўскі.

Мне давялося яшчэ застацца нанач у шпіталі.

А яшчэ ён быў вялікім працаўніком на ніве літаратуры. Бясконцае мноства разоў перапісваў-перапрацоўваў свае творы. Напрыклад, аповесць „Данута” перапрацоўваў 32 разы.

Шчаслівага, ганаруся тым, што жыву ў ягоным Гродне, хаджу тымі вуліцамі, дзе хадзіў ён. І гэтак жа, як ягоны герой Янка Барташэвіч з захапленнем пытаў сябе пра Вільню, дзіўлюся сама сабе: „Няўжо я ў Гродне?..”

Адгаданка

Шыфраграма

Літары адгаданых слоў, перанесеныя згодна з іх парадкавымі нумарамі ў клеткі роспісу, складуць рашэнне — афарызм Полі Негры.

- перыядычнае адступленне мора = 32 _ 31 _ 18 _ 58 _ 53 _;
- лёгка прарыстая тканіна = 21 _ 54 _ 11 _ 1 _;
- выспа і дзяржава побач Кубы = 51 _ 46 _ 38 _ 56 _ 8 _;
- праваднік, даведнік = 5 _ 30 _ 22 _;

- муж бабы = 40 _ 41 _ 17 _ 45 _;
- кітайска-казахская рака, якая ўліваецца ў Балхаш = 39 _ 43 _ 7 _;
- частка адзення, што прылягае да шыі = 29 _ 48 _ 28 _ 10 _ 35 _ 36 _;
- хімічны элемент Cu = 49 _ 42 _ 15 _ 16 _ 14 _;
- установа для аховы грамадскага парадку ў Беларусі = 34 _ 6 _ 3 _ 4 _ 37 _ 55 _ 19 _;
- грузінскі порт = 20 _ 50 _ 13 _ 52 _;

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38
													39	40	41	42	43	44
													53	54	55	56	57	58

- рэмень, якім падпярэваюць адзенне ў таліі = 47 _ 27 _ 44 _ 33 _;
- тэнісная адзінка з геймаў = 9 _ 2 _ 26 _;
- вялікі швейцарскі горад = 57 _ 12 _ 23 _ 24 _ 25 _.

(ш)

Сярод чытачоў, якія на працягу месяца дашлюць у рэдакцыю правільныя адказы, будуць разыграны

кніжныя ўзнагароды.

Адказ на адгаданку з 11 нумара Авес, індэкс, куль, зыход, ячэйка, арыя, шанц, ячмень, смецце.

Рашэнне: **І слёзы цякуць з цячэннем.**

Кніжныя ўзнагароды высылаем **Лявону Федаруку з Рыбал і Мікалаю Сазановічу з Навін-Вялікіх.**

Ніва PL ISSN 0546-1960
тыднёвік беларусаў у польшчы NR INDEKSU 366714

Выдавец: Праграмавая рада тыднёвіка „Ніва”.
Старшыня: Яўген Вапа.
Адрас рэдакцыі: 15-959 Białystok 2, ul. Zamenhofska 27, skr. poczt. 84.
Тэл./факс: (+48 85) 743 50 22.
Internet: <http://niva.iig.pl/>
E-mail: redakcja@niva.iig.pl
Zrealizowano dzięki dotacji Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Галоўны рэдактар: Яўген Вапа.
Намеснік гал. рэдактара: Віталь Луба.
Тэхнічны рэдактар: Адам Паўлоўскі.
Рэдактар „Зоркі”: Ганна Кандрацюк-Свярубская.
Публіцысты: Міхась Андрасюк, Мікола Ваўранюк, Аляксандр Вярбіцкі, Ганна Кандрацюк-Свярубская, Ілона Карпюк, Міраслава Лукша, Аляксей Мароз, Мацей Халадоўскі, Віктар Сазонаў, Уладзімір Хільмановіч, Міхась Сцяпанюк.
Канцэлярыя: Галіна Рамашка.
Друк: „Orhdruk”, Białystok.
Тэкстаў не замовітых рэдакцыя не зважае.

Zastrzega sobie również prawo skracania i opracowania redakcyjnego tekstów nie zamówionych. Za treść ogłoszeń redakcja nie ponosi odpowiedzialności.

Prenumerata krajowa
Termin przyjmowania wpłat do 5-go dnia każdego miesiąca poprzedzającego okres rozpoczęcia prenumeraty. Wpłaty przyjmują urzędy pocztowe na terenie województwa podlaskiego oraz oddziały „RUCH” i „KOLPORTER” na terenie całego kraju. Cena prenumeraty kwartalnej — 32,5 zł., półrocznej — 65 zł., rocznej — 130,5 zł.

Prenumerata z wysyłką za granicę
Wpłaty przyjmuje „RUCH” S.A. Oddział Krajowej Dystrybucji Prasy, ul. Jana Kazimierza 31/33, 01-248 Warszawa; telefony: +48(0)22 53-28-823 — prenumerata płatna w walucie obcej, 0-2253-28-816, 53-28-819; — prenumerata płatna w PLN; nr faxu: 0-2253-28-734

Prenumerata w redakcji
Planowana ilość numerów „Niwę” w 2010 roku — 52.

Pocztą zwykłą: Cena 1 egz. wraz z wysyłką w kraju wynosi 4,2 zł. Cena 1 egz. wraz z wysyłką za

granicę — kraje europejskie — 6,50 zł. — kraje pozaeuropejskie — 5,70 zł.

Pocztą lotniczą: Cena 1 egz. wraz z wysyłką za granicę: — kraje europejskie — 6,50 zł. — Ameryka Północna, Afryka — 6,90 zł., — Ameryka Południowa — 8,30 zł., — Australia i Oceania — 10,50 zł.

Wpłaty przyjmują:
Rada Programowa Tygodnika „Niva”,
BANK PEKAO S.A. O/Białystok
38 1240 5211 1111 0000 4929 0945

Nakład: 1 250 egz.